

Sygn. akt II K 125/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Ociepa – Biel

Ławnicy: Zenon Chrząstek

Małgorzata Cyprych

Protokolant: Malwina Pasternak

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Myszkowie - Małgorzaty Ziernickiej – Łubianki

po rozpoznaniu w dniach 27 stycznia 2021r., 23 lutego 2021r., 23 marca 2021r. oraz 14 kwietnia 2021r.

sprawy M. K. (K.)

s. L. i K. zd. Marchewka

urodzonego (...) w M.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W. na ul. (...) w ruchu lądowym kierował ciągnikiem wraz z przyczepą marki (...) o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

II. w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W., kierując ciągnikiem wraz z przyczepą marki (...) o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, naraził A. Ż. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że przewoził A. Ż. na przyczepie ciągnika (...) o nr rej (...), doprowadzając do jego wypadnięcia z przyczepy, czym spowodował u pokrzywdzonego A. Ż. obrażenia ciała w postaci: złamania kręgow szyjnych C6 i C7 z uciskiem na rdzeń kręgowy na poziomie C6/C7 ze znacznym zmniejszeniem przekroju kanału kręgowego, z niedowładem i brakiem czucia głębokiego i powierzchownego poniżej linii sutków, które to stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa, wyczerpującej dyspozycję z art. 156 § 1 pkt 2 kk

tj. o czyn z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk przy zast.

art. 11 § 2 kk

orzeka:

1. uniewinnia oskarżonego **M. K.** od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk, opisanego w pkt. I wyroku, a kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;
2. uznaje oskarżonego **M. K.** za winnego tego, że w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W., będąc w stanie nietrzeźwości 0,92 promila alkoholu we krwi, prowadził na polnej drodze ciągnik siodłowy wraz z przyczepą marki (...) o nr rej (...), na której przewoził jako pasażera A. Ż., a następnie w trakcie wykonywania manewru parkowania na posesji nr (...)

przy ul (...), działając nieumyślnie, doprowadził do jego upadku na twarde podłoże, powodując tym samym obrażenia ciała w postaci: złamania kręgow szyjnych C6 i C7 z niedowładem kończyn górnych i porażeniem kończyn dolnych, które stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 156 § 2 k.k. i za to na mocy art. 156 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. na mocy art.69 § 1 i 2 k.k., art.70 § 1 k.k. zawieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;

4. na mocy art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. nakłada na oskarżonego **M. K.** obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 3 (trzy) miesiące;

5. na mocy art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego **M. K.** na rzecz pokrzywdzonego **A. Ż.** nawiązkę w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

6. na mocy art. 29 ust.1 ustawy Prawo o Adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. P. kwotę 1.180,80 (tysiąc sto osiemdziesiąt 80/100) złotych, w tym naliczony podatek VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

7. na mocy art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U. z 1983 nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego **M. K.** na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 2.246,11 (dwa tysiące dwieście czterdzieści sześć 11/100) złotych oraz opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Małgorzata Cyprych SSO Dorota – Ociepa Biel Zenon Chrząstek

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IHK125/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
7. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. K.	Oskarżony M. K. stanął pod zarzutem, tego, że w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W. na ul. (...) w ruchu lądowym kierował ciągnikiem wraz z przyczepą marki (...) o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 10 kwietnia 2019 r. oskarżony M. K. razem z A. Ż. i innymi osobami prowadzili prace porządkowe, polegające na rozbiórce uszkodzonych w trakcie pożaru, elementów konstrukcji domu C. W. (1), położonego na posesji przy ulicy (...). W tych pracach brali udział również koledzy C. W. (1), w tym między innymi P. M., M. P., J. G. i D. D. (2), który przyjechał tam	wyjaśnienia oskarżonego	k.43 verte, 95:97, 177 verte, 187,225-226	

<p>samochodem ciężarowym, na który ładowali ten gruz. M. K. przyjechał na posesję C. W. (1) około godziny 7.30 ciągnikiem marki (...) z naczepą o nr rej (...). Na prośbę C. W. (1), około godziny 11.30, odstawił ten ciągnik, przejechał nim ulicę (...) i zaparkował na posesji swojej teściowej przy ul. (...). Był wtedy trzeźwy, nie spożywał wcześniej żadnego alkoholu. Następnie wrócił i dalej pomagał przy pracach porządkowych na posesji C. W. (1). W trakcie pracy był spożywany alkohol. Pod altaną stały kieliszki i butelka wódki o pojemności 0,5 litra. Kto miał ochotę, mógł się napić. M. K. po odprowadzeniu ciągnika spożywał alkohol w postaci wódki. Wypił nie mniej niż 200 ml tego alkoholu. C. W. (1) miał kontakt z M. K.. Do godziny 12.00 nie wyczuwał od niego alkoholu, poczuł go dopiero w rozmowie po południu i w późniejszy czasie. Około godziny 15.00 zakończyli pracę i M. K. wrócił do mieszkania swojej teściowej.</p>			
<p>zeznania C. W. (1)</p>	<p>k.53-54, 97, 185 verte, 230-231</p>		
<p>zeznania A. Ż.</p>	<p>k.56 verte,</p>		

zeznania J. G.	k.108,185-186,232		
protokół badania stanu trzeźwości	k.2-4 18-19,		
opinia sądowo-lekarska	k.78-81, 251-253		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	M. K.	Oskarżony M. K. stanął pod zarzutem, tego, że w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W. na ul. (...) w ruchu lądowym kierował ciągnikiem wraz z przyczepą marki (...) o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Fakt, że oskarżony M. K. w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W. na ul. (...), przed godziną 11.30 kierował ciągnikiem wraz z przyczepą marki (...) o nr rej (...)ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu	wyjaśnienia oskarżonego	k.43 verte, 95,97, 177verte, 187, 225-226	

protokół badania stanu trzeźwości	k.2-4 18-19,		
opinia sądowo-lekarska	k.78-81, 251-253		
1.2.2.	M. K.	M. K. w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W., będąc w stanie nietrzeźwości 0,92 promila alkoholu we krwi, prowadził na polnej drodze ciągnik siodłowy wraz z przyczepą marki (...) o nr rej (...), na której przewoził jako pasażera A. Ż., a następnie w trakcie wykonywania manewru parkowania na posesji nr (...) przy ul (...), działając nieumyślnie, doprowadził do jego upadku na twarde podłoże, powodując tym samym obrażenia ciała w postaci: złamania kręgów szyjnych C6 i C7 z niedowładem kończyn górnych i porażeniem kończyn dolnych, które stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 156 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 10 kwietnia 2019 r. oskarżony M. K. razem z A. Ż. i innymi osobami prowadzili prace porządkowe, polegające na rozbiórce uszkodzonych w trakcie pożaru, elementów konstrukcji domu C. W. (1), położonego na	wyjaśnienia oskarżonego	k.43 verte, 95,177verte, 225-226	

<p>posesji przy ulicy (...). W tych pracach brali udział również koledzy C. W. (1), w tym między innymi P. M., M. P., J. G. i D. D. (2), który przyjechał tam samochodem ciężarowym, na który ładowali ten gruz. M. K. przyjechał na posesję C. W. (1) około godziny 7.30 ciągnikiem marki (...) z naczepą o nr rej (...). Na prośbę C. W. (1), około godziny 11.30, odstawił ten ciągnik, przejechał nim ulicę (...) i zaparkował na posesji swojej teściowej przy ul. (...). Był wtedy trzeźwy, nie spożywał wcześniej żadnego alkoholu. Następnie wrócił i dalej pomagał przy pracach porządkowych na posesji C. W. (1). W trakcie pracy był spożywany alkohol. Pod altaną stały kieliszki i butelka wódki o pojemności 0,5 litra. Kto miał ochotę, mógł się napić.</p>			
<p>zeznania C. W. (1)</p>	<p>k.53-54, 97,230-231</p>		
<p>zeznania A. Ż.</p>	<p>k.56 verte</p>		
<p>zeznania J. G.</p>	<p>k.108,185-186,232</p>		
<p>Wszyscy byli zaangażowani w prace związane z ładowaniem gruzu i spalonych przedmiotów na ciężarówkę. Część osób pracowała na dachu na wysokości, część na dole. Było duże zamieszanie, każdy był zaferowany</p>	<p>zeznania C. W. (1)</p>	<p>k.53 verte</p>	

swoją pracą. C. W. (1) ją koordynował, podawał wiaderka, łopaty i inne narzędzia potrzebne do prowadzenia tych prac.			
zeznania P. M.	k.264 verte		
M. K. po odprowadzeniu ciągnika, w trakcie pracy spożywał alkohol w postaci wódki. Podobnie jak pokrzywdzony A. Ż., wypili nie mniej niż 200 ml tego alkoholu. C. W. (1) około godz. 12.00 w rozmowie z M. K. i A. Ż., wyczuł od nich woń alkoholu. Około 14.00-15.00 zjedli obiad. C. W. (1) przed godz.15.30 też wyczuwał alkohol od M. K..	wyjaśnienia oskarżonego	k.43 verte	
zeznania A. Ż.	k.56 verte, 178 verte		
zeznania C. W. (1)	k.53,54, 97verte,185verte,		
M. K. wrócił na posesję swojej teściowej. A. Ż. natomiast razem z kierowcą D. D. (2) udał się samochodem ciężarowym na pole i wskazał mu miejsce, gdzie miał być wywieziony ten gruz. C. W. (1) również tam pojechał koparką, przy użyciu której mieli ten gruz rozładować. Udali się na pole, które znajdowało się po drugiej stronie ul. (...), na wprost posesji C. W. (1), po tej samej stronie, po której	zeznania A. Ż.	k.56-57	

znajdowała się posesja teściowej M. K. Kiedy tam dojechali, przystąpili do rozładowywania tego gruzu.			
zeznania C. W. (1)	k.53 verte,		
W trakcie tych czynności, około godz.15.30 zadzwonił do nich M. K., żeby ustalić gdzie są. Po czym udał się tam drogą polną z posesji teściowej ciągnikiem marki (...) wraz z naczepą. C. W. (1) pomógł mu rozładować gruz, z tym, że nie był to gruz pochodzący z jego posesji. W tym czasie D. D. (2) odjechał samochodem ciężarowym, A. Ż. natomiast został na polu razem z C. W. (1) i M. K.. Po rozładowaniu gruzu z naczepy, A. Ż. postanowił zabrać się ciągnikiem do domu razem z M. K..	wyjaśnienia oskarżonego	k.44, 95-97, 177 verte, 187 verte,	
zeznania A. Ż.	k.56-57		
zeznania C. W. (1)	k.53 verte,		
A. Ż. początkowo jechał w kabinie ciągnika razem z M. K., który nim kierował. Jechali drogą polną w kierunku posesji teściowej M. K.. W pewnym momencie A. Ż. oparł się o szybę, na skutek czego wypadła. M. K. zatrzymał ciągnik, wysiadł z niego, żeby pozbierać uszczelki. Wówczas A. Ż.	wyjaśnienia oskarżonego	k.44,97,226,	

<p>przesiadł się na przyczepę i postanowił w taki sposób dalej jechać, na co oskarżony M. K. wyraził zgodę. Jechali drogą polną na posesję jego teściowej. Zarówno oskarżony M. K., jak i pokrzywdzony A. Ż. byli pod wpływem alkoholu.</p> <p>M. K. w trakcie badania o godz. 17.56 miał 0,44 mg/l w wydychanym powietrzu, co odpowiada stężeniu 0,92 promila alkoholu we krwi.</p> <p>A. Ż. w trakcie badania o godz. 21.12 miał 0,51 mg/l w wydychanym powietrzu, co odpowiada stężeniu około 1,07 promila alkoholu we krwi.</p>			
zeznania A. Ż.	k.57,227,		
zeznania C. W. (1)	k.53 verte,		
protokół badania stanu trzeźwości	k.2-4 18-19		
opinia sądowo-lekarska	k.78-81, 251-253		
protokół badania stanu trzeźwości	k.38		
<p>Kiedy dojechali na posesję teściowej przy ul. (...) za stodołę, A. Ż. wstał, żeby zejść z naczepy. Myślał, że oskarżony zakończył już jazdę. M. K. natomiast wykonywał manewr parkowania. Kiedy ruszył, A. Ż. zachwiał się, zrobił kilka</p>	wyjaśnienia oskarżonego	k.44,97,226	

<p>kroków do tyłu, burta podcięła mu nogi i wypadł z naczepy, uderzając głową o twarde podłoże.</p> <p>Oskarżony M. K. w trakcie manewru cofania zauważył, że A. Ż. spadł z naczepy. Zatrzymał ciągnik, wyłączył silnik. Zobaczył, że leży na ziemi około 30 metrów od miejsca, w którym się zatrzymał (k.226). Podbiegł do niego i zapytał, co się stało. A. Ż. nie mógł się ruszyć, nie miał czucia w nogach. Oskarżony zadzwonił na pogotowie ratunkowe. Na miejsce przyjechała załoga pogotowia ratunkowego, a potem śmigłowiec, który zabrał pokrzywdzonego do szpitala.</p>			
<p>zeznania A. Ż.</p>	<p>k.57,179 verte,141 verte, 227-228,</p>		
<p>zeznania R. Ż.</p>	<p>k.78, 178 verte, 230</p>		
<p>W wyniku tego upadku A. Ż. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kręgów szyjnych C6 i C7 z niedowładem kończyn górnych i porażeniem kończyn dolnych, które stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci "innego ciężkiego kalectwa".</p>	<p>dokumentacja lekarska</p>	<p>k.60-70</p>	
<p>opinia sądowo- lekarska</p>	<p>k.75,240-241</p>		
<p>karta informacyjna leczenia szpitalnego po</p>	<p>k.67,</p>		

zabiegu operacyjnym w dniu 21 maja 2019r.			
karta informacyjna - oddział rehabilitacji	124-125		
Pokrzywdzony A. Ż. po zdarzeniu nie zgłaszał wobec oskarżonego żadnych pretensji, uznając, iż był to nieszczęśliwy wypadek.	zeznania A. Ż.	k.57,178 verte, 228,	
Droga, którą w godzinach popołudniowych poruszał się oskarżony M. K. ciągnikiem marki (...)wraz z przyczepą, była drogą polną, na której nie odbywał się regularny ruch lądowy ogólnodostępny w rozumieniu art.177 k.k. Droga ta nie została zaliczona do kategorii dróg gminnych.	dokumentacja nadesłana z Urzędu Gminy i Miasta K.	k.138-139	
notatka urzędowa	k.140		
Oskarżony M. K. przed 10 kwietnia 2019 r. nie był karany, w miejscu zamieszkania cieszy się dobrą opinią. ma na utrzymaniu żonę i troje dzieci. Pracuje w Przedsiębiorstwie Przewozowym (...) jako kierowca. Zarabia 2.200 zł netto miesięcznie. Pracuje również w gospodarstwie rolnym należącym do jego rodziców. Rodzina pobiera zasiłek w ramach programu "500+ oraz zasiłek rodzinny. Obecnie wraz z rodziną	dane o karalności	k.46-52, 213	

zamieszkuje w lokalu komunalnym. Jest w trakcie budowy domu.			
wywiad środowiskowy	k.217		
8. OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego M. K.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. K. w zakresie, w jakim utrzymywał, że odprowadzając ciągnik z naczepą na posesję swojej teściowej, przejeżdżając przez ulicę (...) około godz. 11.30 był trzeźwy, albowiem był w tym zakresie konsekwentny. Jednocześnie brak dowodów, które mogłyby ten fakt podważyć. Jak ustalono w trakcie pomiaru o godz. 17.56 miał 0,92 promila alkoholu we krwi, kolejne pomiary miały charakter spadkowy i wynosiły odpowiednio 0,88 promila o godz. 18.19, 0,71 promila o godz. 18.53 i 0,70 o godz. 18.55. W świetle opinii biegłego M. C. (2) natomiast, na podstawie tych pomiarów nie ma możliwości ustalenia, jakie było stężenie alkoholu we krwi oskarżonego od godz. 10.00 do godz. 12.00,	

albowiem - z uwagi na upływ ponad 5 godzin od czasu pierwszego pomiaru, rachunek retrospektywny na to nie pozwala. Biegły w opinii zakwestionował jedynie deklarowaną przez oskarżonego ilość spożytego alkoholu. Stwierdził, że gdyby go spożył w takiej ilości, to po 3 godzinach nastąpiłaby całkowita jego eliminacja, podczas gdy badanie przeprowadzone o godz. 17.56 wykazało 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czyli 0,92 promila. Biegły zatem jedynie w tym zakresie wersję oskarżonego wykluczył. Stwierdził jednocześnie, że ustalenie stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w godzinach dopołudniowych, na podstawie tych pomiarów nie jest możliwe

Sąd dał zatem wiarę oskarżonemu w zakresie, w jakim utrzymywał, że dopiero po odprowadzeniu ciągnika z naczepą i powrocie na posesję C. W. (1), przystąpił do spożywania alkoholu. Znajduje to potwierdzenie w zeznaniach C. W. (1), który stwierdził, że do godz. 12.00 nie czuł od niego alkoholu, poczuł go dopiero po południu i około godz. 15.00, po zakończeniu pracy (k.53 verte, 97 verte, 185 verte).

A. Ż.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego A. Ż. w pełnej rozciągłości albowiem są przekonujące, konsekwentne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają z wyjaśnieniami oskarżonego i pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, tworząc jednolitą i logiczną całość. Podnieść należy, że świadek nie wykazywał wrogiego stosunku do oskarżonego, wręcz przeciwnie nie miał do niego pretensji, uznając, że był to nieszczęśliwy wypadek.

Zdaniem sądu, uzupełniające zeznania, jakie złożył pokrzywdzony w postępowaniu przygotowawczym, nie mogą tej oceny zmieniać, albowiem w zasadniczych kwestiach nie pozostają w sprzeczności z tymi, które złożył wcześniej. Podnieść należy, że jego wypowiedzi w trakcie pierwszego przesłuchania nie były stanowcze, stanowiły swego rodzaju przypuszczenia co do okoliczności, w jakich mogło dojść do tego wypadku. Świadek zeznał, że kiedy oskarżony "dojechał za dom teściowej", "wstał z przyczepy i chciał zejść", "nie wiedział, czy zakręciło mu się w głowie, czy zrobiło mu się słabo, czy go zaćmiło, ale spadł z

przyczepy". Nie wykluczał, że "K. wtedy ruszył traktorem", jednak nie był tego pewny. "Nie wiedział, dlaczego spadł z tej przyczepy" (k.57). W trakcie kolejnego przesłuchania, zeznał, że kiedy zatrzymali się za zabudowaniami za stodołą, "myślał, że oskarżony będzie tam stał i nie ruszy, dlatego "wstał na nogi i był zwrócony w stronę ciągnika", a kiedy kierowca ruszył ciągnikiem, "stojąc na środku stracił równowagę, cofnął się trzy kroki do tyłu", "burta podcięłam mu nogi tak, że przewrócił się do tyłu i zobaczył nogi nad sobą", "spadł plecami do tyłu przyczepy" i uderzył głową o ziemię" (k.141 verte). W ocenie sądu, zeznania pokrzywdzonego nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Drugie z kolei zeznania, jakie złożył stanowią uściślenie pierwszych, które zawierały jedynie przypuszczenia co do okoliczności wypadku, i w ocenie sądu, nie pozostają z nimi w sprzeczności. Co znamienne znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, który nie zaprzeczył, że był wtedy w ruchu, wykonywał manewr parkowania. Twierdził, że "po przyjeździe za stodołę do jego teściowej, zakrecał normalnie, " zauważył

wówczas, że A. spadł z przyczepy" (k.177 verte). "Cofając, zauważył, że pokrzywdzonego nie ma, dlatego stanął, żeby sprawdzić, co się stało". "Kiedy wykonywał manewr zawracania, to robił to płynnym ruchem", "nie było takiej sytuacji, żeby stanął tym ciągnikiem, a potem nagle ruszył". (k.226). Przyznał jednocześnie, że "wydaje mu się, że A. spadł w trakcie jazdy, nie w trakcie ruszania."(k.177 verte). To jednak zdaniem sądu, ma drugorzędne znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego w zakresie przypisanej mu winy.

Wersja przedstawiona przez pokrzywdzonego A. Ż. znajduje poparcie w opinii sądu lekarskiej biegłego lekarza M. C. (2) (k.241), który stwierdził, iż mało prawdopodobnym jest aby do urazu kręgosłupa doszło na skutek zeskoczenia z przyczepy, zważywszy na brak urazów innych części ciała. W świetle tej opinii, jeśli pokrzywdzony stracił równowagę i spadł z przyczepy, to pierwszą częścią ciała, która doznałaby kontaktu z podłożem, byłaby głowa, jako najcięższa część ciała, zgodnie z siłą ciężenia(k.241).

Wersji pokrzywdzonego nie podważają również zeznania C. W. (1), który twierdził, że bezpośrednio

	<p>po zejściu A. Ź. mówił, że źle zeskoczył z przyczepy (k.53 verte, 231), albowiem nie można wykluczyć, że zanim stracił równowagę faktycznie zamierzał to zrobić. W świetle wyjaśnień oskarżonego natomiast nie ulega wątpliwości, że zanim pokrzywdzony wypadł z przyczepy, ciągnik którym kierował był w ruchu. Jak twierdzi dopiero w trakcie cofania zauważył, że pokrzywdzonego nie ma i leży na ziemi, tak więc niewątpliwie był w trakcie wykonywania manewru parkowania. Przyznał jednocześnie, że "nie było możliwości, żeby wysiadł" (k.177 verte, 226)</p>	
<p>zeznania C. W. (1)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka C. W. (1), są bowiem konsekwentne, przekonujące i szczere. Znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego oraz pozostałych świadków, tworząc jednolitą i logiczną całość. Jeśli chodzi o okoliczności zdarzenia, jakie miało miejsce na posesji teściowej oskarżonego, to w ocenie sądu, nic do sprawy nie wnoszą, zważywszy, że nie był ich bezpośrednim świadkiem, znał je tylko ze słyszenia.</p>	
<p>zeznania R. Ź.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka R. Ź., w zakresie w jakim utrzymywał, że oskarżony</p>	

	<p>z pokrzywdzonym oraz innymi osobami pomagali sprzątać dom C. W. (1) po pożarze. Odmówił mu natomiast wiary w zakresie, w jakim utrzymywał, że ładowali te spalone przedmioty na przyczepę ciągnika marki (...), po czym pojechali z tym ładunkiem na drugą stronę ulicy (...), żeby ją rozładować i tam doszło do tego wypadku, albowiem pozostaje to w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami pozostałych świadków, którzy opisali to zupełnie inaczej. Podnieść należy, że R. Ż. nie był świadkiem okoliczności, które opisał, jak przyznał, znał je wyłącznie z opowiadań innych osób, dlatego mógł te fakty pomylić.</p>	
zeznania J. G.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. G. , albowiem są przekonujące i szczerze, znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, zatem brak podstaw by je kwestionować. Uznał jednak, że niewiele do sprawy nie wnoszą.</p>	
zeznania D. D. (2)	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. D. (2), albowiem są przekonujące i szczerze, znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. Ż. i C. W. (1) oraz pozostałym materiale dowodowym, dlatego zasługują na wiarę.</p>	

zeznania J. W.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. W. - pracodawcy oskarżonego, uznał jednak, że nic do sprawy nie wnoszą.	
zeznania P. M.	Sąd dał wiarę zeznaniom P. M., są bowiem przekonujące i szczerze, znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, dlatego brak podstaw by je kwestionować. Uznał jednak, że niewiele do sprawy nie wnoszą.	
protokoły badania stanu trzeźwości k. 3 i 18	Dokument sporządzony przez kompetentne organy, przy użyciu urządzenia posiadającego stosowny certyfikat w postaci aktualnego Świadczenia Wzorcowania k.4 i 19, dlatego brak podstaw by go kwestionować	
dokumentacja nadesłana z Urzędu Gminy i Miasta K. k.138-139	Dokument urzędowy sporządzony przez kompetentne osoby, zgodnie z obowiązującą procedurą, na podstawie dostępnych informacji, dlatego brak podstaw, by je kwestionować.	
opinia sądowo - lekarska k.75, 240-241	Opinia sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i kwalifikacje w danej dziedzinie, dlatego brak podstaw by ją kwestionować. Zdaniem Sądu bezpodstawny był zarzut obrońcy oskarżonego w zakresie,	

	<p>w jakim podważając kwalifikacje biegłego i zawarte w opinii wewnętrzne sprzeczności co do doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Podnieść należy, że biegły wydając ustną opinię uzupełniającą, ustosunkował się do zarzutów obrońcy i należycie swoje stanowisko uzasadnił (k.241). Stanowczo stwierdził, że niedowład czterokończynowy, jakiego doznał pokrzywdzony stanowi ciężkie kalectwo w rozumieniu art. 156 k.p.k. (k.241verte).</p>	
<p>opinia sądowo - lekarska k.78-81,251-252</p>	<p>Opinia sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i kwalifikacje w danej dziedzinie. Brak podstaw by ją kwestionować.</p>	
<p>dokumentacja lekarska pokrzywdzonego</p>	<p>Dokumenty sporządzone przez kompetentne organy, na podstawie stosownych przepisów oraz dostępnych dokumentów, dlatego brak podstaw, by je kwestionować.</p>	
<p>protokół eksperymentu procesowego k.93 -102</p>	<p>Dokument sporządzony przez kompetentne organy, na podstawie stosownych przepisów, dlatego brak podstaw, by je kwestionować.</p>	

dokumentacja fotograficzna	Dokumentacja sporządzona przez kompetentne organy, dlatego brak podstaw, by je kwestionować.		
dane o karalności	Dokumenty urzędowe sporządzone przez kompetentne organy, zgodnie z obowiązującą procedurą, na podstawie stosownych przepisów, dlatego brak podstaw, by kwestionować ich wiarygodność.		
wywiad środowiskowy	Dokument sporządzony przez kuratora sądowego, na podstawie stosownych przepisów, dlatego brak podstaw, by je kwestionować.		
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
9. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	2	M. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony M. K. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W., kierując ciągnikiem wraz z przyczepą marki (...) o nr rei (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, naraził A. Ż. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że przewoził A. Ż. na przyczepie ciągnika (...) o nr rej (...), doprowadzając do jego wypadnięcia z przyczepy, czym spowodował u pokrzywdzonego A. Ż. obrażenia ciała w postaci: złamania kręgów szyjnych C6 i C7 z uciskiem na rdzeń kręgowy na poziomie C6/C7 ze znacznym zmniejszeniem przekroju kanału kręgowego, z niedowładem i brakiem			

czucia głębokiego i powierzchownego poniżej linii sutków,, które to stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa, czym wyczerpał dyspozycję art. 160 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

W pierwszej kolejności podnieść należy, że zgodnie z art. 156 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto powoduje ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci: pozbawienia człowieka wzroku, słuchu, mowy, zdolności płodzenia lub innego ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej. choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej lub znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałego, istotnego zeszpecenia lub zniekształcenia ciała. Zgodnie z art. 160 § 1 k.k. z kolei, odpowiedzialności karnej podlega ten, kto naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Przestępstwo przewidziane w art. 160 § 1 k.k. jest przestępstwem skutkowym. Do przyjęcia odpowiedzialności karnej z tego przepisu konieczne jest zatem zaistnienie skutku w postaci

obiektywnie istniejącego potencjału niebezpieczeństwa utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Jego dokonanie następuje z chwilą wywołania stanu bezpośredniego niebezpieczeństwa dla człowieka utraty życia lub spowodowania ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu. Jeśli określony układ sytuacyjny sprawia, że w każdej chwili, bez jakiegokolwiek ingerencji człowieka może doprowadzić do wskazanych w tym przepisie skutków w postaci utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, to w takiej sytuacji zasadne będzie twierdzenie, że zaistniał już stan "bezpośredniego niebezpieczeństwa w rozumieniu wyżej wymienionego przepisu (postanowienie SN z dnia 2015.05.06, sygn. IV KK 33/15, OSP 2019/12/116). Narażenie na to niebezpieczeństwo ma mieć charakter konkretny, ustawodawca wymaga, aby było to niebezpieczeństwo bezpośrednie.

Bezpośredniość tę rozumieć należy bądź jako nieuchronne następstwo dalszego niebezpiecznego dla życia lub zdrowia rozwoju sytuacji, bądź jako wysokie prawdopodobieństwo jego wystąpienia.

(postanowienie SN z dnia

2016.01.26 sygn. V KK
342/15 LEX nr 19778334,
V KK 342/15).

Podnieść należy, że zarówno przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. jak i przestępstwo z art. 160 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym. Do przypisania sprawcy odpowiedzialności karnej z tego przepisu, koniecznym jest zatem wykazanie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego popełnienia tego przestępstwa. Sprawca musi obejmować swoją świadomością przynajmniej możliwość, że swoim zachowaniem spowoduje ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego lub narazi go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i do osiągnięcia takiego skutku dążyć lub się nań godzić (wyrok SA w Białymstoku z 28.11.2016 r., II AKa 157/16, LEX nr 2252794; podobnie SA w Katowicach z 27.06.2018 r., II AKa 213/18, LEX nr 2533634).

Ustalenia dotyczące zamiaru, podobnie jak każdy element stanu faktycznego, wymagają dowodzenia i muszą wynikać z kompleksowej analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zdarzenia. Od strony podmiotowej w tym

zakresie, ocenie podlegają przyczyny, dla których oskarżony powziął takie a nie inne zachowanie oraz cel takiego działania. Od strony przedmiotowej, okoliczności zajścia, w tym zachowanie się oskarżonego, charakter i rozmiar spowodowanych przez niego obrażeń i sposób ich powstania. Dopiero kompleksowa ocena tych elementów, przy uwzględnieniu osobowości oskarżonego, poziomu umysłowego, reakcji emocjonalnych i stosunku do otoczenia, w tym pokrzywdzonego, umożliwia odtworzenie jego procesu motywacyjnego a w konsekwencji poczynienie pewnych ustaleń w zakresie.

Zamiar ewentualny określony w art. 160 § 1 k.k. charakteryzuje się świadomością znaczenia podejmowanych czynności w perspektywie możliwego skutku. Nie chodzi przy tym o świadomość jakiegokolwiek możliwości wystąpienia konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, ale wyłącznie świadomość wysokiego prawdopodobieństwa takiego skutku, ocenianego w kontekście konkretnych okoliczności faktycznych, bo tylko wówczas można mówić o "bezpośredniości"

niebezpieczeństwa.

Zdaniem sądu, oskarżony w niniejszej sprawie nie miał świadomości wysokiego

prawdopodobieństwa

wystąpienia narażenia na

niebezpieczeństwo utraty

życia lub ciężkiego

uszczerbku na zdrowiu

u pokrzywdzonego. Jechał

ciągnikiem po drodze

polnej, na której nie

poruszały się inne

pojazdy, nie rozwijał

dużej prędkości, a droga

jaką musiał pokonać

nie była długa. W

ocenie sądu oskarżony nie

przewidywał możliwości

narażenia

pokrzywdzonego na

bezpośrednie

niebezpieczeństwo

wystąpienia takiego

skutku i nie godził się

na to, zważywszy, że sam

nim kierował. Zdaniem

Sądu, nie przewidywał

również i nie godził

się na spowodowanie

skutku w postaci

ciężkiego uszczerbku na

zdrowiu, jakiego

doznał pokrzywdzony,

choć w okolicznościach

tej sprawy, niewątpliwie

powinien był i mógł

go przewidzieć. Za

trafny należy uznać

pogląd Sądu Najwyższego

(postanowienie z

20.09.2017 r., III KK

28/17, Prok. i Pr.-

wkł. 2017/12, poz. 1),

zgodnie z którym, w

przypadku przestępstw

nieumyślnych, gdy brak

jest zamiaru, przyjęcie

karygodnego charakteru

przyczynienia się do powstania skutku możliwe jest w przypadku ustalenia, iż sprawca, niezależnie od innych warunków obiektywnego przypisania skutku, swoim zachowaniem w sposób znaczący zwiększył ryzyko wystąpienia skutku stanowiącego znamię typu czynu zabronionego, co najczęściej będzie można wnioskować z faktu istotnego naruszenia reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym w danych warunkach.

W realiach niniejszej sprawy, zdaniem sądu, oskarżony nie chciał i nie godził się na to, aby narazić pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego rozstroju zdrowia, tym bardziej, nie chciał i nie godził się na spowodowanie dalej idącego skutku w postaci "innego ciężkiego kalectwa", jakiego w wyniku tego zdarzenia doznał pokrzywdzony A. Ż.. Przewożąc pokrzywdzonego, początkowo w kabinie tego ciągnika, a następnie na przyczepie, drogą polną, gdzie nie odbywał się ruch innych pojazdów, na stosunkowo krótkim odcinku tej drogi, która prowadziła do posesji jego teściowej, nie przewidywał i nie godził się na spowodowanie u pokrzywdzonego ciężkiego

uszczerbku na zdrowiu, jak również nie przewidywał i nie godził się na narażenie go na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowania takiego skutku. Podkreślenia wymaga fakt, że zrobił to na jego prośbę, grzecznościowo, nie poruszał się z dużą prędkością, mimo spożytego alkoholu, nie odczuwał jego działania, w tym dniu czuł się dobrze, wcześniej brał udział w ładowaniu i wywożeniu gruzu po pożarze z posesji swojego sąsiada i sam się tym pojazdem poruszał. Nie jechał brawurowo, zatem brak podstaw do przyjęcia, że przewidywał i godził się na narażenie pokrzywdzonego na opisany w tych przepisach skutek. Podnieść przy tym należy, że umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa, nie jest tożsame z umyślnym narażeniem człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowania opisanych w tych przepisach skutków. Każdorazowo wymaga to oceny okoliczności konkretnego zajścia. Zdaniem sądu, w tym konkretnym przypadku, umyślne naruszenie przez oskarżonego tych zasad, nie przesądza takiego zamiaru. Pozwala jedynie na przyjęcie nieumyślności po jego stronie. W świetle doświadczenia życiowego

bowiem, oskarżony przewożąc pokrzywdzonego na naczepie, nieprzystosowanej do przewozu osób, prowadząc ciągnik pod wpływem alkoholu (0,92 promila alkoholu we krwi), po drodze polnej, a następnie parkując go na prywatnej posesji, nie upewniwszy się, czy znajduje się w bezpiecznej pozycji, nawet jeśli nie przewidywał, wystąpienia takiego skutku, to co najmniej powinien był i mógł go przewidzieć, zważywszy, że zarówno on, jak i pokrzywdzony był pod wpływem alkoholu, co każdorazowo obniża zdolności psychomotoryczne człowieka i jest rzeczą powszechnie znaną, która nie wymaga wiadomości specjalnych. Tak więc nawet, jeśli nie miał zamiaru popełnienia żadnego z zarzucanych mu przestępstw, to w świetle doświadczenia życiowego, wystąpienie takiego skutku przewidywał, choć bezpodstawnie przypuszczał, że tego uniknie, albo nie przewidywał, choć powinien był i mógł go przewidzieć. Podnieść w tym miejscu należy, że odpowiedzialność za przestępstwo z art. 156 § 2 k.k. czy z art. 160 § 3 k.k. wchodzi w grę, gdy sprawcy można zarzucić świadome lub

nieświadome naruszenie reguł ostrożności w postępowaniu z tymi najcenniejszymi dobrami człowieka w danych okolicznościach, w jakich miało to miejsce (postanowienie SN z dnia 30.05.2017 r. sygn.. IV KK 164/17 LEX 2321893).

Wobec powyższego, oskarżony niewątpliwie - działając nieumyślnie - swoim zachowaniem spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci innego ciężkiego kalectwa, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 156 § 2 k.k.

W realiach niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że obrażenia jakich doznał pokrzywdzony A. Ż., z uwagi na ich charakter, stanowią ciężkie kalectwo w rozumieniu przywołanego wyżej przepisu. Znajduje to potwierdzenie w dokumentacji medycznej załączonej do akt oraz opinii biegłego lekarza, zgodnie z którą niedowład czterokończynowy, jakiego doznał pokrzywdzony, stanowi ciężkie kalectwo w rozumieniu art. 156 §1 k.k. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1973 r., sygn.. IV KR 340/73, OSNPG 1974/3, poz. 42, przez ciężkie kalectwo należy rozumieć „zupełne

zniesienie lub bardzo znaczne ograniczenie czynności ważnego narządu. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych, zwłaszcza załączonej do akt dokumentacji lekarskiej, nie ulega wątpliwości, że obrażenia jakich doznał pokrzywdzony spełniają wyżej wymienione kryteria.

Zdaniem Sądu, wcześniejsze zachowanie oskarżonego, który przewożąc pokrzywdzonego na naczepie, nieprzystosowanej do przewozu osób, prowadząc ciągnik pod wpływem alkoholu po drodze polnej - nawet jeśli naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to z pewnością tego nie chciał i nie godził się na to, co najwyżej działał nieumyślnie, czyli - nie przewidywał tego, choć powinien był i mógł przewidzieć, albo przewidywał, lecz bezpodstawnie przypuszczał, że tego uniknie, stanowiło czyn współukarany uprzedni względem nieumyślnego spowodowania skutku w postaci innego ciężkiego kalectwa, co stanowi skutek dalej idący niż, nieumyślne narażenie go na bezpośrednie niebezpieczeństwo jego wystąpienia. Wobec

powyższego, sąd w przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, tę kwalifikację pominął. Przepis art. 160 § 2 k.k. bowiem chroni życie i zdrowie człowieka na etapie poprzedzającym naruszenie tych dóbr (postanowienie SN z dnia 2016.01.26 sygn. V KK 342/15 LEX nr 19778334, V KK 342/15). Dla realizacji znamienia występku z art. 160 § 2 k.k. wystarczające jest wystąpienie skutku w postaci konkretnego narażenia na niebezpieczeństwa dobra prawnego, a nie jego naruszenie (wyrok SN z dnia 2015.09.24, sygn. V KK 228/15 LEX nr 1808548). W przypadku nieumyślnego naruszenia dobra prawnego, jakim jest życie czy zdrowie człowieka, nieumyślne narażenie na niebezpieczeństwo tego dobra, stanowi pomijalny czyn w kwalifikacji prawnej czyn współlukarany.

W świetle powyższego, zdaniem sądu, oskarżony M. K. swoim zachowaniem w dniu 10 kwietnia 2019 roku wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 156 § 2 k.k. albowiem będąc w stanie nietrzeźwości 0,92 promila alkoholu we krwi, prowadził na polnej drodze ciągnik siodłowy wraz z przyczepą marki (...) o nr rej (...),

<p>na której przewoził jako pasażera A. Ż. i w trakcie wykonywania manewru parkowania na posesji nr (...) przy ul (...), działając nieumyślnie, doprowadził do jego upadku na twarde podłoże, powodując tym samym obrażenia ciała w postaci: złamania kręgów szyjnych C6 i C7 z niedowładem kończyn górnych i porażeniem kończyn dolnych, które stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa.</p>			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie	1	M. K.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Z godnie z art. 414 k.p.k., w razie stwierdzenia			

po rozpoczęciu przewodu sądowego, okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. sąd wydaje wyrok uniewinniający, chyba, że sprawca w chwili czynu był niepoczytalny.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono, albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa oraz gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa.

Oskarżony M. K. stanął pod zarzutem, tego, że w dniu 10 kwietnia 2019 roku w W. na ul. (...) w ruchu lądowym kierował ciągnikiem wraz z przyczepą marki U. (...)P3 o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, aby oskarżony M. K. w chwili czynu był w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z dokumentacją załączoną do akt, w trakcie badania o godzinie 17.56, miał 44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu natomiast ciągnikiem wraz z przyczepą marki

(...) o nr rej (...), przejeżdżał przez ul. (...) około godziny 11.30. W tym czasie nie był pod wpływem alkoholu, zaczął go spożywać dopiero po odprowadzeniu tego pojazdu na posesję teściowej. Relacje oskarżonego w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach C. W. (2), który stanowczo i konsekwentnie twierdził, że dopiero po godz. 12.00, kiedy rozmawiał z oskarżonym poczuł od niego alkohol, wcześniej go nie wyczuwał (k.53 verte, 97 verte, 185 verte).

Stanu nietrzeźwości oskarżonego w godzinach rannych nie potwierdza również opinia sądowno lekarska biegłego z zakresu medycyny ratunkowej - M. C. (2), zgodnie z którą, pomiary zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, jakie przeprowadzono wobec oskarżonego od godz. 17.56 do godz. 19.57, nie pozwalają na ustalenie stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w godzinach popołudniowych od 10.00 do 12.00, albowiem przeprowadzenie rachunku retrospektywnego nie jest możliwe, jeśli od zdarzenia do pierwszego pomiaru tego stężenia upłynęło więcej niż 5 godzin.

W świetle powyższego zatem, nie można

wykluczyć, że oskarżony przejeżdżając ciągnikiem przez ulicę (...) w godzinach rannych faktycznie był trzeźwy, alkohol natomiast zaczął spożywać dopiero w późniejszych godzinach, dlatego sąd dał mu w tym zakresie wiarę i uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zdaniem sądu, również późniejsze zachowanie oskarżonego, który w stanie nietrzeźwości kierował ciągnikiem na drodze polnej - gruncie rolnym oraz prywatnej posesji swojej teściowej – nie wyczerpało ustawowego znamienia prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, którego realizacja jest konieczna do przypisania przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Należy podzielić stanowisko, zgodnie z którym, grunt rolny, podobnie jak podwórko przydomowe, nie może być uznany za miejsce, gdzie odbywa się ruch lądowy pojazdów, a zatem nie korzysta z ochrony art. 178a § 1 k.k. Używa się tam wprawdzie pojazdów mechanicznych lub konnych służących do prac polowych, jednak ruch tymi pojazdami odbywa się sporadycznie i obejmuje tylko wąskie grono użytkowników, co prowadzi do wniosku, że miejsce to nie jest ogólnie dostępne dla

ruchu pojazdów (wyrok SN z dnia 2 marca 2012 r. V KK 358/11.

Przewidziane w art. 178a § 1 k.k. kryterium "ruchu lądowego" należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników.

Dekodując pojęcie ruchu lądowego użyte w dyspozycji art. 178a § 1 k.k., należy odwołać się do art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm., która reguluje zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu. Przepisy tej ustawy stosuje się do ruchu odbywającego się poza wskazanymi miejscami w zakresie koniecznym dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób oraz wynikającym ze znaków i sygnałów drogowych. Wszystkie wskazane w ustawie obszary, w których może odbywać się ruch lądowy, mają charakterystyczne cechy wspólne, a mianowicie muszą być ogólnodostępne i wykorzystywane przez nieograniczoną liczbę osób. Zważywszy na

zawarte w art. 2 ust. 1a, 16 i 16a prawa o ruchu drogowym definicje pojęć użytych w art. 1 ust. 1 cyt. ustawy, grunt rolny nie stanowi drogi publicznej, strefy zamieszkania czy strefy ruchu. Nie można go również uznać za miejsce wskazane w art. 1 ust. 2 ustawy - Prawo o ruchu drogowym. Wprawdzie na gruncie rolnym używa się pojazdów mechanicznych lub konnych służących do prac polowych, jednak ruch tymi pojazdami odbywa się sporadycznie i obejmuje tylko wąskie grono użytkowników, co prowadzi do wniosku, że miejsce to nie jest ogólnie dostępne dla ruchu pojazdów. Z tego względu w odniesieniu do gruntów rolnych nie zachodzi potrzeba stosowania przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób wywołanego ruchem pojazdów. Prowadzi to do wniosku, że grunt rolny, podobnie jak podwórko przydomowe, nie może być uznany za miejsce, gdzie odbywa się ruch lądowy pojazdów, a zatem nie korzysta z ochrony art. 178a § 1 k.k. (zob. uchwałę SN z dnia 14 września 1972 r., VI KZP 33/72, OSNKW 1972, z. 12, poz. 187; wyrok SN z dnia 5 grudnia 1995 r., WR 186/95, OSNKW 1996, z. 3-4, poz. 19; wyrok SN z dnia 11 października 2000

r., IV KKN 250/2000, OSPriPr 2001, nr 4, poz. 19; wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2008 r., III KK 445/07, LEX nr 393935; wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, R-OSNKW 2009, poz. 1068).

Wobec powyższego, również późniejsze zachowanie oskarżonego M. K., który w stanie nietrzeźwości kierował ciągnikiem na gruncie rolnym, poruszając się po drodze polnej oraz prywatnej posesji swojej teściowej - nie wyczerpało ustawowego znamienia prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, którego realizacja jest konieczna do przypisania przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

10. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. K.	2	2	Uznając oskarżonego M. K. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu z art. 156 § 2 k.k., sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary, Sąd wziął po uwagę stopień

społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, który z uwagi na jego charakter, rodzaj dobra chronionego prawem i sposób działania sprawcy, ocenił jako znaczny. Oskarżony bowiem, mając możliwość postąpienia w sposób zgodny z prawem, wybrał model postępowania pozostający w sprzeczności z podstawowymi zasadami obowiązującego porządku prawnego, społecznego i moralnego.

Wymierzając wobec oskarżonego karę 1 roku pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające, do których zaliczył rodzaj naruszonych zasad bezpieczeństwa.

Określając jej wymiar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, uwzględnił szereg okoliczności łagodzących, do których zaliczył pozytywną opinię w miejscu zamieszkania oskarżonego,

dotychczasową jego niekaralność oraz fakt, że pokrzywdzony nie rościł wobec niego pretensji uznając, iż był to nieszczęśliwy wypadek. Uznał jednocześnie, że z uwagi na charakter przypisanego oskarżonemu czynu, umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa, rodzaj naruszonych dóbr prawem chronionych i charakter doznanych przez

			<p>pokrzywdzonego obrażeń, orzeczenie kary w mniejszym wymiarze, nie spełniłoby swojego zadania, zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i wobec oskarżonego, odwołując go od popełnienia podobnych przestępstw w przyszłości i uczulając na tego typu zachowania.</p>
M. K.	2	3	<p>Mając na uwadze wyżej wymienione okoliczności łagodzące, dotychczasową linię życia oskarżonego, sąd zastosował wobec niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, uznając, iż samo prowadzenie wobec niego postępowania karnego i groźba zarządzenia tej kary, będzie dla niego wystarczającą nauką i przestrożą na przyszłość.</p> <p>Zdaniem sądu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, dotychczasowy sposób jego życia, dają podstawy przypuszczać, że pomimo niewykonania tej kary będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni przestępstwa. Okres próby 2 lat, na jaki zawieszono oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności natomiast, będzie wystarczający, aby tą pozytywną prognozę wobec niego zweryfikować.</p>

M. K.	2	4	<p>Na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby raz na 3 miesiące, uznając, iż pozwoli to kontrolę jego zachowania w warunkach wolnościowych i weryfikację przyjętej wobec niego pozytywnej prognozy, która stanowiła podstawę zastosowania dobrodziejstwa, jakim niewątpliwie jest warunkowe zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Nałożenie na oskarżonego tego obowiązku, będzie również dodatkową gwarancją prawidłowego przebiegu okresu próby, na który sąd mu tę karę zawiesił.</p>
M. K.	2	5	<p>Aby wzmóc dolegliwość orzeczonej w ten sposób kary, sąd - mając na uwadze zgłoszony przez Prokuratora wniosek o zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego A. Ż. zadośćuczynienia za doznane krzywdy - na mocy art.46 § 2 k.k. zasądził na jego rzecz nawiązkę w kwocie 10.000 zł, uwzględniając przy tym koszty związane z rehabilitacją pokrzywdzonego - z jednej strony, z drugiej - sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe.</p> <p>Uznał jednocześnie, że w realiach tej sprawy orzeczenie obowiązku</p>

			zadośćuczynienia za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę byłoby znacznie utrudnione.
M. K.			Zdaniem sądu, orzeczona w ten sposób kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i odniesie pozytywny skutek zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i wobec oskarżonego odwodząc go od popełnienia podobnych przestępstw w przyszłości. Kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, w połączeniu z obowiązkiem informowania sądu o przebiegu okresu próby i orzeczoną na rzecz pokrzywdzonego nawiązką w kwocie 10.000 zł, jest wystarczająco dolegliwa dla prawidłowego kształtowania świadomości społecznej w zakresie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania.
11.	<i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

1.6. inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
12. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6	<p>Na mocy art. 29 ust 1 Ustawy Prawo o Adwokaturze, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. P., kwotę 1.180.80 zł, w tym naliczony podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed sądem okręgowym, uwzględniając liczbę rozpraw, w których brał udział oraz nakład pracy związany z jej prowadzeniem.</p>	
7	<p>Sąd na mocy art.627 k.p.k. oraz art.2 ust.1 pkt. 3 ustawy z dnia 23</p>	

czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa: opłatę w wysokości 180 zł, w związku z orzeczeniem kary pozbawienia wolności oraz wydatki poniesione w toku postępowania w kwocie 2.246,11 zł, na które złożyły się koszty związane z doręczeniem wezwań i pism, stawiennictwem świadków na rozprawie, pozyskaniem danych o karalności z KRK, opinii biegłego oraz ustanowieniem obrońcy z urzędu w postępowaniu przed sądem okręgowym.

13. **1Podpis**